

Zid je bio cigleni i tamo gdje je sada prozorčić za wc, tamo je bila rupa u kojoj živjela sova, često smo ju vidjeli da uletava unutra ili ide van po hranu. Neka baba je živjela u toj zgradi i rekla nam je da sova ima petnaest malih sovica.

Izlog lokalnog dućana koji sam razbio. Stara je obavljala kupnju, a ja sam sa pločnika dohvatio željeznu šipku ne bih li sa čempresa skinuo nečiju zaglavljenu loptu. Umjesto da šipku bacim uvis, završila je u izlogu. Izlog je završio na podu. Najveća količina znoja unutar deset sekundi. Moguće da krivac nije bio čempres, već smreka.

Puno sam vremena provodio na farmaciji, gdje je moj otac još uvijek studirao. To je u njegovom, pa onda i u mojem slučaju uglavnom značilo rad u kantini i druženje s portir-rom. Tako mi do danas u sjećanju ostaju slike dvostranog ulaznog stubišta fakulteta, čiji sam svaki element bezbroj puta istražio, listanja portirove knjige o hrvatskim dvorcima, i vječito nagužvane i zadimljene kantine, u kojoj sam kao neslužbena maskota prostora redovito iznuđivao sladolede i sokove.

Sad jednog drveta više nema, ali kad ga je bilo, popela sam se na njega da dokažem da mogu i onda nisam mogla sići jer sam mislila da ću slomiti noge ako skočim. Mog tate nije bilo doma i nisam ga mogla pozvati da me spusti pa sam zapela na tom drvetu petnaest minuta ili dva sata, ali je onda Filip pozvao svog tatu pa mi je on pomogao da se spustim.

Tete su nam pričale da je ban Jelačić živio u dvorcu u kojemu je bio naš vrtić i da je na tavanu sve puno njegovih stvari, iznad vrtića, i onda su nas odveli jedan dan tamo pa smo gledali igračke. Stvarno ne znam je li to netko namjestio ili nije, ali baš su bile igračke iz nekog drugog vremena, npr. onaj drveni konjić za ljuljanje. Kao to je bilo od bana Jelačića, Josipa. I sve je bilo u debeloj prašini tak da je stvarno bilo vjerodostojno. Imala sam tetu Olgu ili Helgu, tak nešto. Odgajateljica Helga. I Silvija. I bila je neka treća koja bila zločesta.

Pukotine u asfaltu na Savskom mostu. U to sam se doba nekako uspio uvjeriti kako su to zmije, pa sam ih se svom silom trudio izbjeći. Vjerojatno sam zbog toga počeo hodati na prstima. Ujedno i najraniji simptom opsesivno-kompulzivnog poremećaja.

Kad je moja sestra Tijana imala petnaest godina i jako voljela Beatlese, ja sam imala tri godine i isto ih jako voljela. Najdraži su mi bili John i Ringo. Tijana je imala prijateljicu Anu, a Anin brat bio je John Lennon. Jednom su ga njih dvije dovele doma da ga upoznam. Bila sam poprilično sretna što imam pravog Johna Lennona u dnevnom boravku, ali mi je bilo čudno kad je nakon nekog vremena počeo pričati hrvatski. Tad sam bila premala da mi sestra kaže da je pravi John Lennon mrtav, a Anin brat Miran je stvarno dobro govorio engleski i čak je nosio slične naočale. U zgradi su nas neki stanari zvali obitelj Addams.

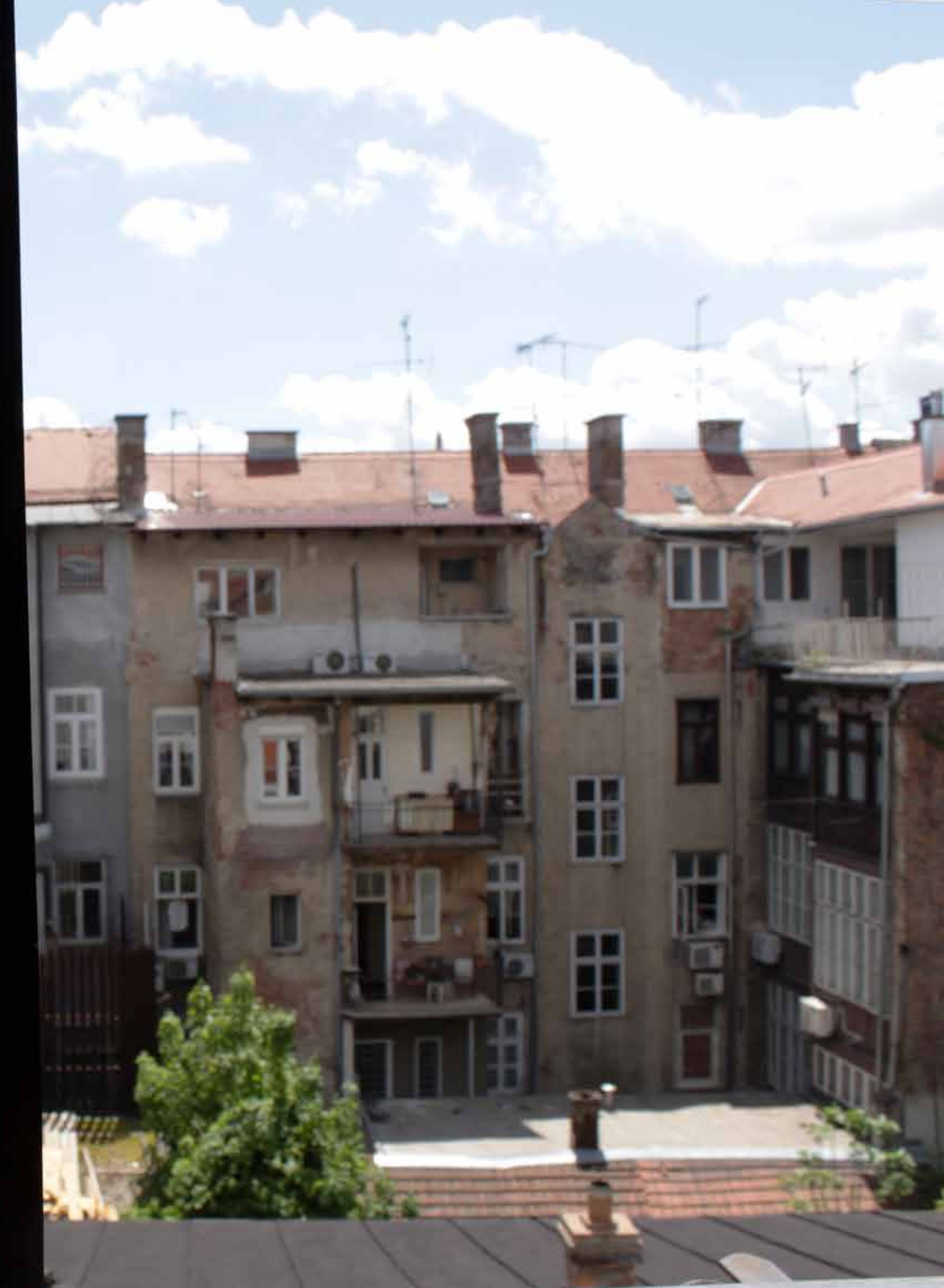
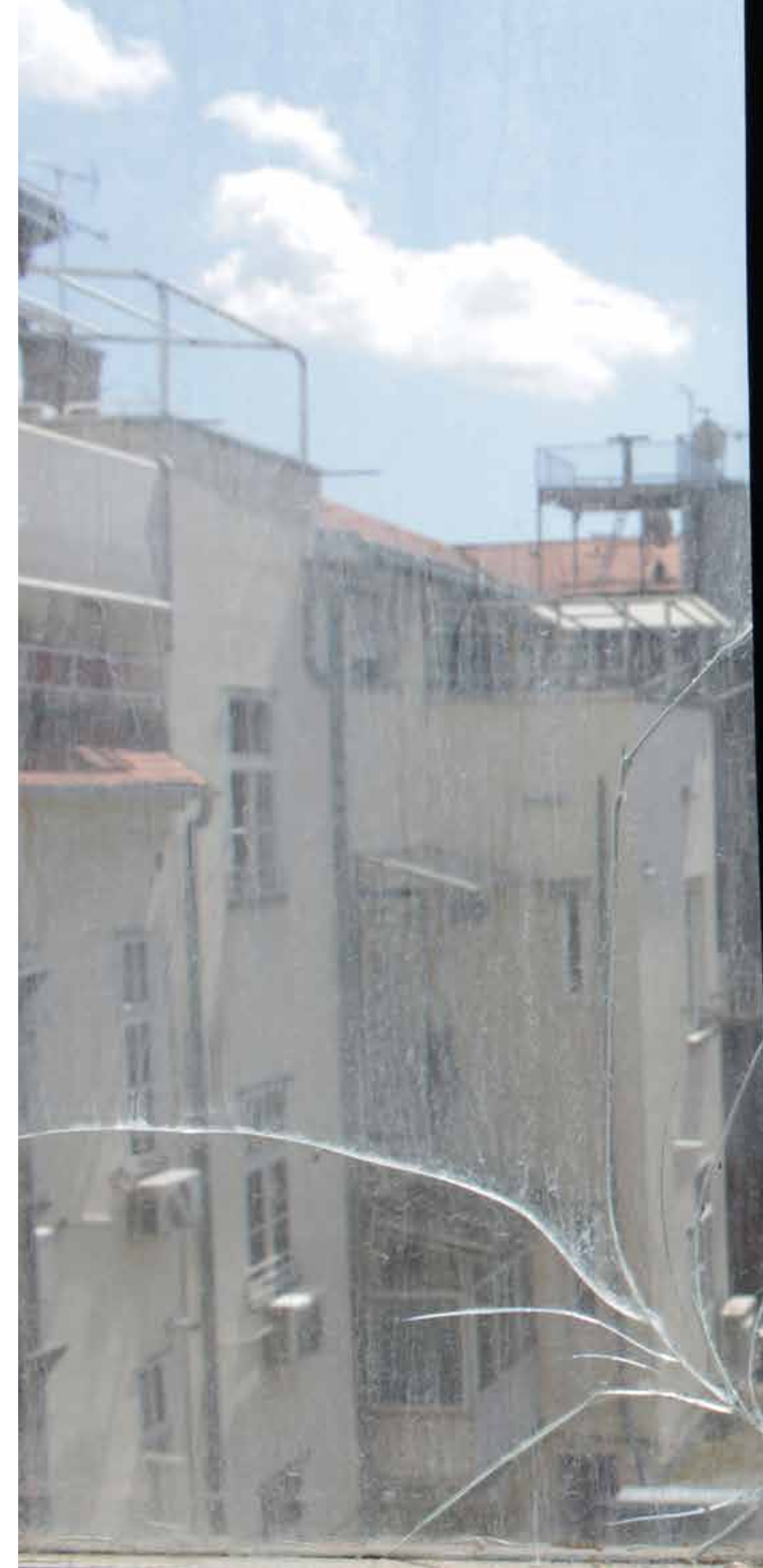
Moja majka je bila samohrana majka jedno vrijeme i samoprehranjivala se tako da je imala solarij za žene koje su dolazile onda kod nas doma. Ja sam ih špijunirala kroz ključanicu, al nisam uspjela niš vidit. Mislim da je bilo dvadeset kuna pola sata sunčanja. I par puta sam se sunčala, odvratno.

A osim toga je podrum iznajmljivala bendovima za probe. I onda su za vrijeme rata tamo bili *Pipsi* i provela sam jedan dio rata sa *Pips Chips i Videoclips* ekipom i tu se sjećam da smo jeli Milka čokoladu na srčeka. Bubnjar mi je bio najsimpatičniji, on se igrao sa mnom, ovi ostali su se zajebavali međusobno.

Jednom su dojavili unaprijed da su postavili neku bombu u zgradi na Zrinjevcu pored naše. I onda smo gledali cijeli dan, sjećam se, te ljude koji su tam živjeli, kak po špagici spuštaju dole cipele kutije s odjećom. To je bilo baš filmski. To je jedna bomba, ta mala koja na kraju čak niti nije eksplodirala, ali bila je onda jedna baš bačena bomba. Cijela jedna strana zgrade je propala, odmah pored naše. I sjećam se da je neka ženska zajedno s kadom propala kat ispod jer se u tom trenutku tuširala i mislim da joj nije skoro ništa bilo. Ja sam spavala dok je ta bomba pala. Mama je bila budna, to je bilo, ne znam, deset navečer. Kaže da je bilo kao da je neko bacio atomsku bombu, ništa se ne vidi, užasno glasno, sve puno dima, ne vidiš hodat pred sobom. Užas. I onda kad se sve to smirilo, onda je zvala baku i sve to ispričala. “A di je Dora?”, “Pa Dora spava”, “Pa daj brzo odi provjeri dal je živa!” A ja sam to sve prespavala, nisam niš čula. Ništa. Imam još pukotinu na prozoru od toga. Od te bombe .

Baka mi je bila rekla da je tata prije nego što je otišao na posao ostavio iznenađenje za mene. Pomislio sam da su to sigurno jagode sa šlagom jer sam ih jako volio, ali to je bio album sa sličicama Europskog nogometnog prvenstva 1996.

Po uzoru na te nogometaše, i mi smo igrali nogomet u uličici kraj kuće. Susjedov zidić je bio jedna stativa, a naš druga, pa su nam golovi bili široki jednako kao i teren. Tako je svatko morao biti sposoban zabiti gol.

S našeg prozora u Maloj sobi dobro su se vidjele krošnje dva stabla (drugog sad više nema). Jednom, ne znam točno kad, ali bila sam jako mala, gledala sam kroz prozor dok je puhao vjetar. Nije puhao prejako, ali ipak dovoljno da sam odlučila tatu pitati puše li vjetar zato što se drveće miče. Odgovorio mi je da da i ja još uvijek u to vjerujem.

Imala sam kojih četiri, pet godina i sjećam se da smo za vrijeme zime boravili uglavnom u kuhinji dok je tamo bila jos stara peć na kojoj smo pekli kestene. Tate nije bilo neko vrijeme, ne znam točno koliko, samo da je bilo više od prosječnog izbivanja. I tog popodneva smo pekli kestene, u jednom trenu smo brat i ja ugledali tatu na zavoju ulice i otrčali do njega. Bio je odjeven u odoru i sav obrastao. Danas bih pomislila da je četnik.

Sjećam se trešnje na koju smo se verali i da sam jednom gadno pala s nje. Pored nje je kamena stepenica pa mi se činilo da je to bio dosta opasan pad.

Često smo mama i ja, dok je tata radio u Zagrebu, odlazile u Premanturu za vikend. Tamo su bili i bratić i sestrična i hrpa djece izbjeglih iz ratnih područja. Imali smo par lokacija za igru, a jedna je bila velika livada do koje je bilo najbrže doći tako da se popnemo preko zida na kraju dvorišta. Ta je livada bila i prečica kada bi išli u selo do dućana ili na sladoled. Nisu nam dali da se penjemo preko zida, jer je suhozid opasan i prljamo roštilj koji se nalazio uza zid, a kasnije se u nekom trenutku pojavio i vlasnik livade pa je netko od susjeda, tko je održavao površinu za našu igru, i prestao kositi travu.

U susjedstvu je bilo puno djece i prostora za igru. Najčešća je nekako uvijek bila igra rata. Jednom prilikom nas se skupilo dvadeset i nekako sam ostala zadnja za “ubiti”. U jednom trenu sam bila skoro razotkrivena pa sam odlučila izokrenuti jaknu crne podstave i praviti e da sam vreca smeća u kutu pored ulaznih vrata. Nisu me mogli otkriti par sati, pa sam se otkrila sama iz dosade.

Imali smo pet stabala jabuke u dvorištu koja su s vremenom bila posječena. Omiljeno mi je bilo pored kuće, ali sam jednom pala na leđa i nisam mogla disati punu minutu pa sam se odlučila prebaciti na drugo. Znala sam biti na vrhu satima i derati se “vjetar” jer sam bila uvjerena da upravljam vremenom.

Na Velikoj nizbrdici smo se Anja i ja utrivali skejtovima. Ja sam imao zelene kotače, jer mi je zelena bila najdraža boja, a ona roze. Naravno, utrivali smo se sjedečki, jer za juriti niz nizbrdicu dok stojiš na skejtu moraš biti jako hrabar. Stariju sestru nikada nisam uspio pobijediti, što mi je bolna točka.

Živjeli smo u Puli u neboderu na petom katu, u neboderu nekih stotinjak metara dalje na osmom je katu živjela moja baba. Balkoni su nam se gledali i često sam znala zvati babu da se pojavi na svom balkonu preko puta. Kasnije su mi roditelji zabranili da se derem s balkona. Nebodere nam je dijelila mala šumica i uređen puteljak kojim smo svakodnevno prolazili, sjećam se da sam na toj ruti, pokušavala naučiti zvižditi kako bi me baba ipak čula.

